N°. 28. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 5den APRIL.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *Maart* 1832, zijn geboren:

Van het Mannelijk Geslacht 15 personen
« « Vrouwelijk « 7 «

22.

In dezelfde maand zijn Overleden:

Van het Mannelijk Geslacht 14 personen
« « Vrouwelijk « 10 «

24.

Gehuwden: 2 Paren.

OVERLEDENEN.

Den 2 Maart, *Carl Ludwich Weissenbruch* oud ruim 57 jaren, in leven *oud Raad van den Hove van Policie en Crimineele Justitie.*

Idem, levenloos kind van het vrouwelijk geslacht van *Louisa Namias Torres*, geb. *Cortisos.*

Den 4, *Louiza Cortisos*, oud 31 jaren, huisvrouw van *M. Namias Torres.*

Den 5, *Rachel*, oud 4 jaren, dochter van *M. Namias Torres.*

Den 8, *Christian Ysebrand*, oud circa 48 jaren.

Den 10, *Martinus Talohreg*, oud 42 jaren.

Idem, *Johan Martinus Pardo*, oud 1 jaar, 4 maanden en 3 dagen, zoon van *Annette Magdelena* van *van der Stede.*

Den 12, *Jan George de Heijder*, oud 48 jaren en 27 dagen.

Idem, *Alida* van *Grospoil*, oud 68 jaren.

Den 13, *Wilhelmina Clementina Maria Hart*, oud 22 jaren, 10 maanden en 12 dagen, dochter van *Jeannetton* van *Friderici.*

Den 17, *Elias*, oud 5 maanden, zoon van *Fanny* van de wed. *Matille.*

Den 19, *Carel Meijer*, oud circa 27 jaren.

Den 20, *Engelbertus Gerhard Fieter Markes*, oud 7 maanden en 2 dagen, zoon van *Gerhard Markes.*

Idem, *Albina* van *Treurniet*, oud 95 jaren.

Idem, *Edellina Louisa Stuger*, oud 11 jaren en 6 maanden, dochter van *Agatha Wilhelmina Stuger.*

Den 21, *Tobias Gartner*, oud....

Idem, *Isaac Samuels*, oud 59 jaren, 1 maand en 18 dagen.

Den 22, *Mathijs* van de wed. *van Dalen*, oud 42 jaren.

Den 23, *Susanna Charlotte Houwling*, oud 1 jaar, 7 maanden en 6 dagen, dochter van *Charlotta Duchesse* van *Meijer.*

Idem, *Juliana* van *Anna Samson*, oud 72 jaren, 6 maanden en 14 dagen.

Den 25, *Marie* van den Boedel *Edward Conolly*, bij den H. Doop genaamd *Jacoba*, oud........

Den 27, *David Mendes Noble*, oud 5 maanden en 8 dagen, zoon van *Catrijntje* van *Noble.*

Den 29, *Paulus François* van *Roos*, oud 49 jaren en 2 maanden.

Den 31, *Abraham Gregorij*, oud 47 jaren.

MENGELINGEN.

EEN VERHAAL.

(Uit het *Hoogduitsch* van HILDEBRANDT.)

Hoe nader wij aan *Marseille* kwamen, des te bedroefder werd mijne zuster. Van de hoogte bij *Chateau Gombert* zagen wij, voor het eerst, de zee en de vlaggen der schepen, welke boven den lageren dam der haven uitstaken. Sophia zag bedrukt en met teruggehoudene tranen naar de golvende wimpels. «Welk van deze schepen zal u, misschien voor altijd, van mij scheiden?" zeide zij, geheel ontroerd. Mijn oom, die niets anders is dan liefhebber van kunst en oudheden, dacht aan zoo iets niet. Een geheel ander denkbeeld hield hem bezig, en Sophia ontging alleen daardoor een gestreng verwijt, dat hij haar gezegde niet had gehoord. «Met u, meisjes, is het moeijelijk reizen," zeide hij lagchend; «een weinig zeelucht veroorzaakt u reeds roode oogen."— Sophia zweeg.— «Hoor eens, Louis," voer hij «voort, vergeet niets van hetgeen ik u gezegd heb. Teeken alles naauwkeurig op. Ik wil toch achter de waarheid komen, het moge kosten, wat het wil. James Bruce beschrijft de Piramiden, den Sphinx, de Catacomben en de Memnonszuilen zoo; Denon beschrijft dezelven anders; Orbilliers weêr anders. Wien van hen moet ik gelooven? Hoor eens, wij hebben heden den negenden; tegen het einde dezer maand kunt gij in *Alexandrie* zijn; bij *Caïro* gaat gij over den *Nijl.* Op de plaats *Caramaïdan* woont mijn korrespondent. Gij geeft aanstonds de brieven over; kan hij zelf niet met u gaan, dan bezorgt hij u voorzeker eenen vriend, die u naar *Ghize* geleidt, en u alle merkwaardigheden vertoont. Gij moogt niets vergeten, niet het geringste opschrift, noch de minste versiering. Teeken alles naauwkeurig op — gij weet, ik wreek mij."

Mijne zuster zat treurende naast mij, toen ons rijtuig aan den ingang der haven stilhield; en, op een teeken van mijnen oom, van een der zeilklaar liggende schepen eene boot aan den oever kwam. Mijn koffer werd in het schip gebragt. — «Nu reis gelukkig; vertoef niet, opdat de kapitein niet op u behoeft te wachten, die heeren nemen zulks kwalijk en dan moet men gedurende de geheele reis daarvoor boeten." Ik drukte zijne hand. Sophia viel met een' luiden gil in mijne armen. «Houd toch op met die malligheid," zeide mijn oom, en daarbij stonden hem de tranen in de oogen. — «de matroos slaat reeds met de riemen."

De kapitein, aan wiens boord ik mij begaf, was een zeer beminnenswaardig man een *Franschman* zoo als hij behoort te zijn, vrolijk, beschaafd en gedienstig. Dapper moest hij ook wel zijn; want hij had ettelijke litteekens in zijn aangezigt. Hij bragt mij in zijne kajuit, en bij de eerste ontmoeting ontwaarde ik reeds, dat ik hem nadrukkelijk was aanbevolen. Wij zeiden elkander onze namen; het verbond van vriendschap werd bij eene goede flesch wijn gesloten, en nu waren wij onafscheidbaar.

«Het gaat dan naar *Egypte* ?" zeide hij. «Nu, ik reis niet mede. Tot *Alexandrie* laat ik nog gelden; maar in het land zelve— neen, geschilderd wilde ik daar niet zijn, veel minder levend! Onreinheid is daar als te huis, en voordat men omziet, is men door eenen bandiet doorstooten. En dan nog in de woestijnen rondzwerven; en de Piramiden — ik heb ze gezien — ik heb in de Catacomben rondgekropen — ik heb den hoogsten top der Piramide beklommen — schilderen, geloof mij, vriend! kan men haar niet, dan in gezelschap van ten minste dertig gewapende vrienden; anders wordt men vermoord, voordat men zulks vermoedt, en zonder dat een haan daarvan kraait."

Ik wilde hem wederleggen; maar hij verhaalde mij zoo vele moordgeschiedenissen dat de woorden mijner zuster: «gij kent alle gevaren nog niet!" als eene onheil dreigende voorspelling mij voorzweefden; en ik geraakte in strijd met mijzelven, of de liefde tot de kunst en voor mijnen oom, dan wel de liefde tot het leven, sterker in mij ware. Daarbij kwam nog, dat eenige andere reizigers hetzelfde bevestigden. Mijne ongerustheid klom met elk oogenblik. Voegt men hierbij, dat deze mijne eerste zeereis was, en dat dezelve op ziel en ligchaam eenen gelijken sterken invloed had, dan zal men, zonder verder bewijs, wel willen gelooven, dat, onaangezien de vriendschap, welke de kapitein mij bewees, onaangezien het vrolijk gezelschap der overige reizigers, deze togt in de eerste dagen niet zeer aangenaam voor mij was.

De eerste indrukselen, echter, welke het verhaal van de vele en groote gevaren op mij had gemaakt, verdwenen allengskens. Mijn oom, zijne liefde voor mij, het genoegen, dat ik hem kon geven, mijne eigen begeerte om de wonderen der oude wereld te zien, dit alles verjoeg de schrikbeelden van voor mijne ziel, en hield mijne verbeelding van nieuws met bekoorlijke beelden bezig. Eenige weken vervlogen aldus. Of de kapitein had over de gevaren uitgepraat, of hij had opgemerkt, hoe onaangenaam zijne tafereelen voor mijn voornemen waren; genoeg hij zweeg daarvan. Aldus kwamen wij, zonder eenig gevaar en met den gunstigsten wind, aan het eiland *Sardinie*, in de baai van *Oristano* aan. De kapitein vond hier bezigheden, van welke hij ons zeide, dat ze hem eenige maanden lang zouden ophouden. Zulk een tijdverlies was tegen mijn plan. De kapitein wist even weinig, als ik, een middel, om deze onaangenaamheid te verhelpen. Hij wilde mij niet zeggen, dat het raadzamer voor mij ware, op een ander schip te gaan, en ik wilde dit voorstel niet het eerst doen. En waarlijk, deze omstandigheid maakte mij zeer verdrietig, hoe veel moeite mijn vriend zich ook gaf om mij op te beuren. Op zijnen raad, deed ik eenige reisjes, waartoe hij mij brieven van aanbeveling medegaf, welke zeer geacht werden van allen, tot welken ik toegang kreeg. Zoo wenschte ik ook, naar *Cagliari* te gaan, om aldaar het Museum van oudheden te zien; mijn vriend bezorgde mij eene aanbeveling aan den opziener van dit Museum.

Ik vond dezen man juist in gesprek met eenen *Italiaan.* Naauwelijks had hij mijnen brief gelezen, toen hij verheugd uitriep! »Daar hebt gij immers aanstonds eenen reismakker naar *Egypte!* Er is ook reeds een schip in de haven; nu kunt gij te zamen reizen, zoo gij wilt." Ik vroeg om opheldering, en vernam nu, dat deze jonge man met hetzelfde oogmerk door *Egypte* wilde reizen, als ik. Bij den bestuurder van het Museum had hij zich eerst met modellen en afdrukken van die zaken bekend gemaakt, welke

hij wilde zien, en was om niets zoo verlegen geweest, als om eenen reismakker. Wie was verheugder dan ik? Nog dien zelfden dag schreef ik eenen heuschen brief aan den kapitein; mijne goederen kwamen weldra, en wij beiden, van alles voorzien, wat ons in *Egypte* nuttig konde zijn, beklommen een *Sardinisch* schip, dat naar *Alexandrië* bestemd was.

Onze nieuwe kapitein was een *Sardiniër*, en wel niet in de beste beteekenis des woords. Terughoudend in zijn gedrag, wraakzuchtig in zijnen toorn, onverzoenlijk in zijnen haat, buitensporig in zijn geluk, dweepziek in zijn ongeluk, van eene overdrevene zindelijkheid, en alleen koopman; althans ik had nog nimmer eenen meer belangzuchtigen mensch gezien. In ons gesprek deelde hij weinig, omdat hij onkundig was, hij spotte met ons voornemen, en kon niet begrijpen, hoe men zulk eene kostbare reis konde ondernemen, alleen om der nieuwsgierigheid te voldoen. Somtijds had hij zelfs wel lust, ons voor bespieders te houden. Slechts daardoor konden wij hem eenig belang voor ons oogmerk inboezemen, dat wij hem vertoonden, hoe wij, door onze teekeningen en afbeeldingen, veel gelds konden winnen.

Onze togt was vrij gelukkig. De heldere hemel, de kalme zee, de blozende dampkring bij het op- en ondergaan der zon, hielden mij op de aangenaamste wijze bezig.

Gaarne hadde ik *Maltha* gezien, en bij de merkwaardigheden aldaar eenige dagen vertoefd: zulks zoude den kapitein eenige vertraging en eenen kleinen omweg hebben gekost; maar — hij was koopman, en verlangde voor dit verzuim zoo veel, als de geheele reis naar *Egypte* kostte. Met gespannen nieuwsgierigheid zagen wij naar de rots, die niet verre van ons af lag: treurig was het, dat wij niet daarheen konden. Het weigeren van ons verzoek maakte ons wezenlijk zeer koud jegens den kapitein, zoodat wij in eenige dagen niet met hem spraken.

Eens op eenen avond, toen wij zamen speelden, kwam hij in de kajuit. Met eene tusschen bange vrees en grove lompheid zwevende houding beval hij ons, de kaarten neêr te leggen. Wij vroegen naar de oorzaak van dit zonderling bevel. Hij werd gedurig angstiger, en maakte ons oplettend op het gedruisch in het schip, op de bruisende zee. Wij hoorden dit; maar vonden daarin geene reden, om ons spel te staken. De kapitein verklaarde ons nu, met altijd toenemenden angst, dat een verschrikkelijke storm aan het opkomen was.

Tooneelen van dezen aard hadden altijd eenen diepen indruk op mij gemaakt. Wij legden de kaarten weg; Spollanzani knielde naast den kapitein, en ik — die op deze korte reis reeds veel van de inrigting van een schip geleerd had — ging naar boven om te zien, wat de matrozen deden. Ik vreesde, dat zij even zoo handelen als de kapitein; en mijne vrees was niet ongegrond. Zij lagen allen op hunne knien; niemand wilde eerder de hand aan het werk slaan, voordat hij een aantal gebeden uitgestameld had; en alzoo was het schip eene weerlooze prooi van wind en golven. Bij geluk had men de zeilen ingehaald en het verdek gesloten. Door eene opening zag ik de ondergaande zon door den rookenden dampkring in het schip schijnen. Thans werd het geheel duister; de bliksem alleen verlichtte alle voorwerpen. Van den donder hoorde ik weinig; want het huilen van den storm en het rumoer der golven beletteden dit. Den geheelen nacht — den akeligsten, dien ik ooit beleefde — dreven wij rond, zonder te weten, waar wij waren. Eindelijk begon de ochtend te schemeren; de storm was nog niet bedaard. Hij begon veeleer te vermeerderen bij den opgang der zon, welke zoo rood als bloed door den dikken dampkring flikkerde. Op ééns hoorden wij eenen schrikkelijken knal, en tevens het bruissen des waters, hetwelk met geweld in het scheepsruim drong. Alles liep in woeste bedwelming door elkander; ik wist niet, waartoe ik zoude besluiten, toen een matroos, dien ik door minzaamheid en kleine geschenken aan mij verpligt had, mij bij den arm vatte, en mij toeriep, mij aan een stuk hout vast te klemmen, hetwelk hij mij aanwees. Ten overvloede bond hij nog een touw daaraan; en naauwelijks was hij daarmede gereed, toen het schip spleet, en weinige oogenblikken daarna zag ik mij, op een' balk zittende, op de golven drijven. De matroos zat naast mij, en vermaande mij aanhoudend, mij toch wel vast te houden. De golven overdekten ons somtijds. Kwam het door de koude des waters, of was het doodsangst? genoeg, ik ontwaarde, dat ik waarlijk meer besef had, dan toen ik op het schip was. De storm dreef ons voort, en de matroos zeide mij, dat hij rotsen en land zag. Dit was ook zoo. De wind dreef ons langs eene uitstekende reeks van rotsen; wij ontwaarden dat de onstuimigheid des storms en der golven bedaarde, en bereikten nu den oever, die in zee uitstak.

Met eene gewaarwording, die ik nog nooit ondervonden had, zag ik mij gered; ik stond op het land nog even zoo tuimelend en waggelend, als op het schip en op den balk. Bijkans uitgeput van koude en nattigheid, van honger en vermoeidheid, zette ik mij op het gras, en ontdeed mij van mijne kleederen, om ze te droogen. Pietro deed hetzelfde. Wij legden ons neder, en het duurde niet lang of wij vielen in eenen diepen slaap.

Eens dacht ik in den slaap, dat ik mijnen naam angstig hoorde uitspreken, waarvan ik echter niet ontwaakte. Hoe verschrikte ik, toen ik, eenige oogenblikken daarna, door eenen harden stoot in de zijde gewekt werd, en vijf bruingele menschen bij mij zag staan, die den gebonden Pietro tusschen hen hielden, en zich gereed maakten om mij even zoo te behandelen! Zij spraken eene taal, waarvan ik geen woord verstond. Ik was buiten mijzelven, en kon geen besluit nemen, zoodanig had mij alles verbaasd. Ik beproefde om die Barbaren door smeeken te bewegen; vergeefs. Zij deden mij mijne naauwelijks droogé kleederen aantrekken, bonden mij de handen op den rug, en stieten mij, toen ik weigerde met hen te gaan, met de kolf van een geweer voort. Ik was zoo vermoeid en krachteloos dat ik naauwelijks eenen voet konde bewegen. Alles was voor mij als een verschrikkelijke droom, en ik had moeite, mij van de mogelijkheid te overtuigen. Men bragt mij bij Pietro, die geheel moedeloos daar stond. «Maar, Pietro!" zeide ik, «wie zijn die menschen? Welk voornemen hebben zij?"

Zoo bedaard en moedig Pietro in den storm geweest was, zoo bedeesd en kleinmoedig was hij thans. «Mijnheer!" zeide hij snikkend, «ik weet het niet. Waarschijnlijk zullen wij binnen weinige dagen op eene slavenmarkt verkocht worden."

Dit denkbeeld was nog niet opgekomen. Hetzelve ontnam mij allen moed, en mijne verbeelding verplaatste mij reeds in eene woestenij, waarin ik, als lijfeigen slaaf van den eenen of anderen dwingeland, het veld zoude moeten bearbeiden. Duizendmaal wenschte ik, liever in de golven omgekomen te zijn.

In onze geleiders merkte ik een' zekeren angst op, dien ik mij niet kon verklaren. Zij zagen gedurig om; telkens ging ééns van hen verre vooruit, terwijl Pietro en ik met de anderen volgden, en gedurig kozen zij de ongebaandste wegen. Dien nacht bleven wij in een klein bosch, en eerst tegen den avond van den volgenden dag scheen de angst onzer geleiders te eindigen.

(Het vervolg hierna).

ADVERTISSEMENTEN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 6den April 1832, des morgens den klokke *Negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publick bij Executie verkoopen:

De verlatene PLANTAGIE *NIEUW KUIJLENBURG*, gelegen binnen deze Kolonie, aan de Rivier *Cottica;* — en den GROND *VOORZORG*, cum annex, gelegen in de *Vredenburger Kreek*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de Plantagie *Harmonie* en het Strand, aankomende het Fonds van Negotiatie onder directie van den Heer J. M. FRAISINET, te *Amsterdam*. — Zijnde de Inventaris van gemeld Effect ter *visie* ten Kantore voormeld, berustende.

TE KOOP: Een zoo goed als nieuw vertimmerd Huis, en het daaraan behoorende zeer groot Erf, bijzonder geschikt tot het aanleggen van eene *Moestuin;* benevens nog een' *Steenen Voet* en *Dito Put;* te bevragen bij den Heer S. F. FLU.

M. A. KEYSER, zal *MORGEN* op *VENDU* Verkoopen: Provisien, Stukgoederen, geelhechte Houwers, Houweelen, Houwer Scheën, Vuursteenen, Leijen, een ijzeren Geldkist met geheime Spring, Supra fijn Zwart, Blaauw en Bruin Laken en Koffijzakken.

Alsmede voor rekening dien het mogtte aangaan, 2 Korven Aardewerk en een kistje Glaswerk, aangebragt door Kapt. A. HULSEN.

Voorts de Negerin *JULIANNA*, *Waschmeid*, met hare zonen *JACOBUS* en *JAU*, *Kanters en Zagers;* aankomende DAVID SALOMON GOEDSCHALK.

OP Maandag, den 9den April 1832, 's Namiddags ten *vier* uren, zullen door den Vendumeester A. SALOMONS, publick doen Verkoopen:

De PLANTAADJE *SPIERINGZORG*, met 18 SLAVEN, gelegen aan de *Klein Matappica;* — en

De PLANTAADJE *GRONINGEN*, met de daarop staande GEBOUWEN, en 13 Koppen SLAVEN, gelegen aan de *Tapoeripa Kreek.*

De Inventarissen van beide Effecten, en de Veil-Conditien, liggen ter *visie* van voormelde Vendumeester.

NB. De Slaven van beide Effecten, zijn op den Verkoopdag, ten huize van voormelde Vendumeester te bezigtigen.

DE Ondergeteekende voornemens, zijnde ten geleide zijner Behuwd-Zonen J. G. J. en C. H. J. VROLIJK, voor eenen korten tijd de Kolonie te verlaten, verzoekt den geenen, welke vorderingen ten zijnen laste mogen hebben, om betaling te zenden.

Paramaribo den 2 April 1832.

D. SCHUURMAN.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Het Schip *de Dageraad*, Kapt. R. C. STADA; lading: 500 vaten Suiker, en 40 balen schoone Katoen.

Het Schip *Ipenrode*, Kapt. M. CHARLAU; lading: 229 vaten, 1186 balen heele Koffij, 37 vaten, 213 balen gebr. dito, 93 balen schoone en 8 balen vuile Katoen; — beide naar *Amsterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.